

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.17/2026/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2026. március 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A halált okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. november 6. napján kihirdetett 12.B.90/2025/26. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 7600 (hétezer-hatszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. november 6. napján kihirdetett 12.B.90/2025/26. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés II. fordulat], ezért öt 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 893.203 forint bűnügyi költség viseléséről.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, a büntetése súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és ennek megfelelő mértékű közügyektől eltiltás iránt, a vádlott és védője pedig a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a bíróság a bizonyítási eljárást törvényesen és teljeskörűen lefolytatta, a bizonyítékok értékelése eredményeként az ítéleti tényállást helyesen állapította meg. A cselekmény jogi minősítését az ügyész törvényesnek tartotta. Ugyanakkor kifogásolta, hogy a bíróság a büntetés kiszabása során nem vette figyelembe azt a súlyosító körülményt, hogy a vádlott – túl azon, hogy a cselekményt ittas állapotban követte el – egyébként is italozó életmódot folytatott. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság eltűzött nyomatékkkal vette figyelembe a vádlott részbeni beismerő vallomását, és a vádlott megbánó magatartását, hiszen a vádlott az eredmény vonatkozásában büntetőjogi felelősségét nem ismerte el, így megbánása sem lehetett teljeskörű. Álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke az enyhítő körülmények figyelembevételével is eltűzöttan enyhe, az a súlyosító körülmények túlsúlya ellenére a közép mértéket sem éri el, így nem felel meg a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési céloknak és nem szolgálja a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetékiszabási elveket. Mindezekre figyelemmel az ügyész azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottat ítélje hosszabb tartamú szabadságvesztésre és ennek megfelelő mértékű közügyektől eltiltásra, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.907/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést – a cselekmény minősítését érintő módosítással – fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban nem történt olyan abszolút, vagy a másodfokú eljárásban nem orvosolható relatív eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint a módosított vádirattal egyezően megállapított ítéleti tényállás alapján a vádlott bűncselekményének jogi minősítése emberölés büntettként [Btk. 160. § (1) bekezdés] törvényes. Érvelése szerint az ittas sértett fejének nagy erejű megütése önmagában magában hordozza annak veszélyét, hogy az adott helyszínen a beton keménységű járdafelületre tompítás nélkül hanyatt essen és az általános élettapasztalat alapján fejének a kemény talajhoz csapódása következtében olyan sérülése keletkezzen, aminek eredményeként a halála is bekövetkezhet. A vádlottnak ezt még az önhibájából eredő ittassága mellett is nyilvánvalóan fel kellett ismernie és e lehetséges halálos következménybe belenyugodva cselekedett, amikor a hozzá hasonlóan ittas sértettet nagy erővel, ököllel a fején megütötte. Ezért a vádbeli cselekménye nem halált okozó testi sértésként, hanem eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntettként minősül helyesen.

[5] A büntetés kiszabásával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények nyomatékéval indokolta a közép mértéktől elmaradó mértékű szabadságvesztés alkalmazását, azonban az általa figyelembe vett enyhítő körülmények helyesbítésre szorulnak. Rámutatott, hogy a vádlott részbeni beismerő vallomása nem tekinthető enyhítő körülménynek, mert az nem terjedt ki a bűnössége elismerésére, ezáltal a megbánása sem lehet teljeskörű, továbbá a részbeni beismerés azért sem enyhít, mert a

vádott vallomása nélkül is meg lehetett állapítani az egyéb bizonyítékok alapján a bűnösségét. További érvelése szerint a büntetlen előélet – a helyes jogi minősítésre figyelemmel – az élet elleni bűncselekmények elkövetése esetén kisebb nyomatékka értékelhető, míg a két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodás mellőzendő, hiszen a vádlott semmilyen formában nem gondoskodott a gyermekeiről, munkanélküliként, hajléktalanként élt a letartóztatását megelőzően. Álláspontját úgy összegezte, hogy az előzőekben kifejtettek alapján már nem mondható az, hogy az enyhítő körülmények vannak túlsúlyban a súlyosítókhöz képest, ezért a középérték az irányadó a büntetés kiszabásakor. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség megjegyezte, hogy a törvényszék által kiszabott 3 és fél év szabadságvesztés még akkor is túl enyhe, ha az általa megállapított bűncselekményért kiszabott büntetés középértékéhez, az 5 évhez viszonyítjuk, a helyes minősítésre figyelemmel azonban a kiszabható középérték 10 év.

[6] A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 12.B.90/2025/26. számú ítéletét a jogi minősítés és a büntetés kiszabása körében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a vádlott testi sértésként minősített cselekményét emberölés büntettként minősítse, a büntetését súlyosítsa a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelésével. Egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában arra mutatott rá, hogy az ügyészség jogi minősítés megváltoztatására és a büntetés súlyosítására irányuló indítványa teljesen alaptalan. A védő az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatra történt hivatkozást követően kiemelte, hogy védenca a sértettet egyetlen alkalommal ütötte meg bal kézzel, miközben egyébként jobb kezese. A védői álláspont szerint fontos körülmény, hogy a „gyengébb” kezével ütött és pusztán egyszer. Fontosnak tartva, hogy a vádlott maga nyilatkozott arról, hogy miután megütötte a sértettet ő volt az, aki egy sörös dobozzal vizet vitt, azzal locsolta vele, hogy magához térjen, a bizonyítási eljárás során a kamerafelvételek megtekintésekor is egyértelműen látható volt ez a momentum. Érvelése szerint ez is azt bizonyítja, hogy a vádlott nem nyugodott bele az eredménybe, hiszen ezek után is próbált segíteni. A vádlott egyébként a helyszínt nem hagyta el, megvárta a hatóságok kiérkezését, továbbá mind a nyomozóhatóságon, mind a védőn keresztül érdeklődött a sértett állapota iránt. A védői álláspont szerint a törvényszék jól tárta fel és értékelte az enyhítő körülményeket, amikhez az is hozzátartozik, hogy a terhelt még a vádemelés előtt helyreállította kapcsolatát feleségével, a felesége és a vádlott szülei a tárgyalásokon végig jelen voltak. A védő sérelmezte az ügyészség azon állítását, miszerint a „a két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodás mellőzendő, hiszen a vádlott semmilyen formában nem gondoskodott a gyermekeiről, munkanélküliként, hajléktalanként élt a letartóztatását megelőzően.” A védő hangsúlyozta, hogy a tényállásban is rögzítésre került, hogy a vádlott és családja az orosz-ukrán háború miatt menekültek és ezáltal vált hajléktalanná, munkanélkülivé, amit az ügyészség a beadványában teljesen kiforgat, eltorzít. A védő kiemelte, hogy pusztán abból a körülményből, hogy a vádlott a gyengébb kezével és csak egyszer ütött, lehet arra következtetni, hogy szándéka még eshetőlegese sem lehetett a halál bekövetkezésének tekintetében, tekintettel arra, hogy ha ilyen irányú szándéka lett volna, akkor a jobb, az erősebb kezével ütött volna. A védő hivatkozott az igazságügyi orvosszakértői vélemény azon megállapítására is, miszerint „Nevezett egyéb természetes okú betegségei, mint az igen súlyos fokú általános- és koszorúér elkeményedés, a heveny légycső-

és hörgőgyulladás, valamint a hörgi tüdőgyulladás, a halál beálltában állapotrosszabbító tényezőként szerepelhettek.”, valamint, hogy egészségügyi dokumentációval a 2024.08.06. és 2024.08.15. közötti időszokról nem rendelkeznek, illetve a helyszínen történt ellátás egészségügyi adatainak hiányát is rögzíti a szakvélemény. A védő rámutatott arra is, hogy a BRFK Nyomozó Főosztály Életvédelmi Osztály Életvédelmi Alosztály II. 2024.08.21. napján kelt jelentés szerint név² tájékoztatása szerint a sértettnek agyhártyagyulladás van. Ezen körülmények a védői álláspont szerint nem kerültek mérlegelésre, mint enyhítő körülmény. Fontosnak tartotta megjegyezni, hogy ha a sértett nem lett volna ittas, akkor tudta volna tompítani az esést, ütést. Ezért álláspontja szerint a sértetti közrehatás is értékelendő. Az egészségügyi iratok hiányosságát pedig azért tartotta fontosnak, mert a halálhoz vezető körülmények nem rekonstruálhatók egyértelműen. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta a védő, hogy az ítéltábla az ügyészség jogi minősítés megváltoztatására és a büntetéssúlyosításra irányuló indítványát utasítsa el, az elsőfokú ítéletet pedig akként változtassa meg, hogy enyhébb büntetést szabjon ki védencével szemben.

[8] A védő a másodfokú nyilvános ülésen – melyen a fellebbviteli főügyészség képviselője nem vett részt, a vádlott pedig nem kérte előállítását – a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta, az ügyészség súlyosításra irányuló indítványának elutasítását kérte. A vádlott szándékával kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy a vádlott jobbkezes, ennek ellenére a gyengébb bal kezével mért ütést a sértett fejére, ebből következően amennyiben ölési szándéka lett volna, nyilvánvalóan a jobb kezével üt. Kiemelte, hogy a vádlott az ukrajnai háború elől menekült helysége³n keresztül Magyarországra, rövid ideig élt csak hajléktalanként, utóbb már a családjával is tartotta a kapcsolatot. Utalt arra, hogy mind a vádlott, mind a sértett ittas állapotban voltak, a cselekmény előtt együtt italoztak, amennyiben a sértett józan lett volna, tompítani tudta volna az ütés erejét.

[9] Az ügyész, valamint a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése alapján tartott nyilvános ülésén az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül. Felülbírálata ezért a Be. 590. § (5) bekezdés a-d) pontjai alapján a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok megtartására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezésre terjedt ki. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határazatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan abszolút eljárási szabálysértést, amely megalapozná az elsőfokú ítéletnek a Be. 607. § (1) bekezdése és a 608. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését. Ezen túlmenően nem történt olyan, a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, a másodfokú eljárásban nem orvosolható relatív eljárási szabálysértés sem, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására. Ilyen eljárási szabálysértésre egyebekben az érintettek sem hivatkoztak. Nem volt megállapítható olyan, a Be. 566. § (1)

bekezdésében, az 567.§ (1) és (2) bekezdésében, illetve az 590. § (5) bekezdés b) pontjában írt olyan ok sem, amely a vádlott felmentését, vagy az eljárás megszüntetését indokolná.

[11] Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen eljárási (és igazgatási) szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt, azonban kétségtelen, hogy az ítélet felülbírlata során ez az elsőbírói mulasztás során az ítélettel kapcsolatos hivatkozások megtételekor nehézséget okoz.

[12] Ezen túlmenően törvényesen járt el a törvényszék, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki, az ezzel kapcsolatos eljárása során betartotta a Be. LXXVI. Fejezetében rögzített perrendi szabályokat és mivel a vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét a váddal egyezően nem ismerte be és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, a vádról tárgyaláson határozott.

[13] Az elsőfokú bíróság a terhelő tartalmú történeti tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet harmadik oldal negyedeik bekezdésétől a harmadik oldal utolsó bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett.

[14] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló fellebbviteli főügyészségi állásponttal a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítélet, az alapján okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a vádlott vád tárgyává tett élet, a testi épség és egészség elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének.

[16] A törvényszék a vádlott terhére rótt cselekmény minősítésével kapcsolatos álláspontját az ítélet III. pontjában rögzítette, és bár azt nem fejtette ki. Ki kell emelni továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során az ítélet ellen előterjesztett ügyészi fellebbezésben is a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halál okozó testi sértés büntette szerinti minősítést az ügyészség nem vitatta. A bizonyítási eljárás sem terjedt ki arra, hogy a vádlott eshetőleges ölési szándékára milyen bizonyítékok állnak rendelkezésre, a vádlott tudatában megállapítható tények ehhez képest nem is kerülhettek feltárára.

[17] Ehhez képest a fellebbviteli főügyészség eltérő minősítés, így a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének megállapítására irányuló indítványa nem alapos.

[18] A vád tárgyát képező cselekmény vizsgálata során, a vádlott élet, testi épség elleni cselekménye minősítésekor a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban rögzítettek figyelembe vételével kell eljárni, melynek során a terheltnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalmának vizsgálata a kiinduló pont, a terhelt elkövetéskori tudattartalmáról pedig csak az alanyi és tárgyi tényező vizsgálatát követően lehet megalapozottan dönteni. Az emberölés esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul, az eredmény tekintetében csak gondatlanság állhat fenn. Az elkövető tudatában – a tőle elvárható figyelem, körületekintés elmulasztása miatt – fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége, vagy amennyiben mégis, úgy azt nem kívánja, nem nyugszik bele abba, hanem könnyelműen bízik annak elmaradásában. Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre vagy testi sértésre irányult-e, jelentős mértékben a kívülvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége.

[19] Jelen esetben ezen vizsgálat alapján az állapítható meg, hogy a szeszessital fogyasztása és a kedvezőtlen pszichés állapot, a nehezített élethelyzet, a hajléktalan, kilátástalannak tűnő életmód, a családi kapcsolatok elvesztése voltak azon tényezők, melyek elősegítették a vádlott indulatainak, dühének feltörését annak a vélelmének utat engedve, hogy a sértett meglopta őt. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján semmilyen olyan körülmény nem merült fel, mely a vádlott ölési szándékára utalna, vagyis arra, hogy a sértett halálát kívánta, illetve belenyugodott abba. Erre utal az elkövetés eszköz nélkülisége, az, hogy a vádlott a gyengébb kezével mért ütést az ittas sértett fejére, mint ahogy erre utal a vádlott elkövetés utáni magatartása is, nevezetesen, hogy vizet öntött az eszméletlen sértettre, illetve megvárta a mentők és a rendőrség kiérkezését, nem hagyta el a helyszínt.

[20] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatának szempontrendszerét alapul véve rögzíthető, hogy dogmatikailag a halált okozó testi sértés megállapítása akkor lehetséges, ha az eset összes körülményeiből arra lehet következtetni, hogy az elkövető szándéka – legalább eshetőlegesen – sérülés okozására irányult, a halálos eredmény tekintetében pedig gondatlansága áll fenn.

[21] Önmagában az eszközből és a sérülés helyéből, jellegéből nem lehet az ölési szándékra következtetni, ha azt az elkövetés további mozzanatai nem támasztják alá (BH2006. 240., BH1993. 405., BH1996. 511.). Az elsőfokú ítélet tényállása szerint a sértettet egy nagy erejű erőbehatás érte a fejét, a jobb állkapcsánál, melynek következtében a sértett elvesztette az egyensúlyát és a földre zuhant, minek következtében a feje tompítás nélkül a járdának csapódott, amitől a sértett azonnal elveszítette az eszméletét.

[22] Összességében mindezek figyelembe vételével tehát az állapítható meg, hogy a halálos eredmény bekövetkezésére a vádlottnak jelen esetben a külvilágban megnyilvánuló körülmények alapján még eshetőleges szándéka sem, csupán gondatlansága terjedt ki, a halálos eredményt nem kívánta, abba nem nyugodott bele. A szándéka tehát csupán testi sérülés okozására terjedt ki, ez vitathatatlanul egyenes szándék volt, azonban arra, hogy a sértett az ütés következtében úgy esik el és úgy üti a fejét a kemény aszfaltburkolatra, hogy az orvosszakértői vélemény szerinti, a sértett halálához vezető agysérülést elszenvedje, csak a gondatlansága terjedt ki, a halálos eredmény elmaradásában könnyelműen bízott. Ez a bizakodása az általános élettapasztalatok szerint nem volt teljesen alaptalan bizakodás.

[23] A fellebbviteli bíróság álláspontja tehát az, hogy a 3/2013 Büntető jogegységi határozat szempontjainak figyelembe vételével az irányadó tényállás alapján nem állapítható meg ítéleti bizonyossággal a vádlott terhére az emberölés büntettének elkövetése. A törvényszék helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntettének.

[24] A büntetés súlyosítására, illetve enyhítésére irányuló fellebbezések nem alaposak.

[25] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[26] Ekként helyesen értékelte a vádlott javára a részbeni beismerő vallomását azzal együtt is, hogy az nem terjedt ki a teljes bűnösség elismerésére, azonban a vádlott elismerte, hogy megütötte a sértettet, méghozzá dühében. Valójában csak azt vitatta, hogy kábítószert hatása alatt is állt volna, illetve a cselekmény eredménye, vagyis a sértett halála miatti felelősséget hátrította. Ezen túlmenően bár bizonyos fokig érthető az ügyészség aggálya azzal kapcsolatban, hogy a vádlott a két kiskorú gyermekéről valóban gondoskodik-e, azonban a másodfokú nyilvános ülésen megjelent felesége és egyik gyermeke jelenléte egyértelműen arra engedett következtetni, hogy amennyiben a vádlottnak erre lehetősége lesz, ezen kötelezettségének eleget is fog tenni. Amennyiben a családja vélhetően ebben bízva mellette áll, a bíróságnak sincs oka ezt megkérdőjelezni.

[27] Helyesen értékelte súlyosító körülményként, hogy a vádlott a bűncselekményt önhibájából eredő ittas állapotban (56. BK vélemény II/7. pont), garázda jelleggel követte el, hiszen cselekménye kihívóan közösséggellenes, erőszakos volt, amely nemcsak alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást, riadalmat keltsen, hanem a kihallgatott tanúk vallomása alapján riadalmat is keltett. Egyebekben itt is hangsúlyozza a fellebbviteli bíróság, hogy az, hogy a cselekmény fényes nappal, nagyon forgalmas helyen, csúcsforgalom idején történt, ugyancsak az ölési szándék hiányára utal.

[28] A törvényszék indokoltan foglalt állást akként, hogy a Btk. 79. §-ban rögzített büntetési célok elérése érdekében a vádlottal szemben ténylegesen végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges és helyesen foglalt állást akkor, amikor ennek tartamát a 2-8 év közötti büntetési tételkeret között a hivatkozott bűnösségi körülményekre tekintettel – eltérve a büntetés kiszabása során irányadó 5 éves középértéktől – 3 év 6 hónapban határozta meg. Ez a tartamú szabadságvesztés büntetés szükséges, egyben elégséges is ahhoz, hogy a vádlottat a jövőben visszatartsa hasonló, illetve bármilyen jellegű bűncselekmény elkövetésétől. A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát törvényesen határozta meg börtönben a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján, és megfelelően rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában írtak értelmében. Helyesen járt el a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításakor is, valamint akkor, amikor a vádlottat méltatlannak találta a közügyekben való részvételre és ezért azok gyakorlásától a Btk. 61-62. §-a alapján eltiltotta, az eltiltás tartama a szabadságvesztés büntetés tartamához megfelelően igazodik.

[29] Az ítélet egyéb, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is törvényesek.

[30] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy bár erről a másodfokú határozat rendelkező részében nem tett utalást, az elsőfokú ítélet rendelkező részének fejrészeiben a 2025. június 12. napján tartott előkészítő ülésre történő hivatkozás szükségtelen.

[31] Ezen túlmenően a fellebbviteli bíróság a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött idő beszámításáról, míg a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2026. március 27.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.90/2025/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.17/2026/10. számú végzése folytán 2026. március 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. március 27.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..